

Kind til hans Skulder. Og saadan gik de nu langsomt mod Hjemmet i den stille, klare Maanenat. Engang standsede de endog helt i Skyggen af et af Vejens Træer for at udveksle et Bebudelsens Kys.

Da de kom hjem, skulde Inger ulykkeligvis ud i Køkkenet i et Husholdningsanliggende. Hun var kommen til at tænke paa nogle Agurker, som Kokkepigen skulde lægge i Lage, og hendes husmoderlige Pligtfølelse tillod hende ikke at gaa til Ro, før hun havde forviset sig om, at hendes Ordre var efterkommet. Saa saae hun med det samme indenfor i Barnekammeret for at forhøre hos Pigen, hvorledes Aftenen var gaaet.

»Tænk, Ingeborg har igen haft daarlig Mave,« sagde hun, da hun kom ind til Per, der imidlertid havde tændt Lampen i sin Stue. Han sad ved Arbejdsbordet med en Bog foran sig og lod, som om han læste.

»Ja saa,« sagde han blot og vendte et Blad.

Hun kendte Tonen. Nu saae hun ogsaa, at han havde tændt sig en ny Cigar.

»Vil du blive siddende oppe?« spurgte hun.

»Ja, jeg er ikke søvnig.«

Hun gjorde ikke noget Forsøg paa at tale ham tilrette. Hun vidste, hvor frugtesløst det var at ville indvirke paa hans Stemninger ved Ord. Fuldkommen rolig — for ærekær og kysk til paa nogen Vis at røbe sin Fortrydelse — gik hun hen